

[P. E. Eriksen.]

indgrebet foretages. Aldersgrænsen 21 år sikrer også.

Sammen med mit parti kan jeg give udtryk for tilfredshed med, at lovforslaget er fremsat; det vil som sagt både skabe lov-hjemmel for dem, som står i arbejdet, og tryghed for befolkningen over for de hastige skridt, som uddannelsen og teknikken foretager på dette område. Nogle vil måske mene: „Ja men teknikken kan så skabe kunstige organer til indsættelse.“ Men jeg forstår det sådan, at patienten befinder sig bedre efter en transplantation fra et andet menneske, end hvor der sættes kunstigt fremstillede dele ind.

§ 7 indeholder også en anden sikkerhed for befolkningen: den læge, som sidst har behandlet en patient, må ikke udtage væv eller organer af vedkommende. Obduktion er stadig slægtens afgørelse, hvis afdøde ikke har stillet sit legeme til rådighed. Det er rigtigt, at vi på linje med, hvad Sverige og Finland har, får en lov; det er det både af juridiske og menneskelige grunde. I næstekærlighedens navn vil det være forkert at forbyde et menneske at yde et andet menneske hjælp, men menneskets sikkerhed og menneskets livsopfattelse må ikke krænkes dermed.

Vi er positivt indstillet til lovforslaget.

Knud Bro: Der er grund til ved behandlingen af dette lovforslag at nævne, at grundlaget for det jo er det modige og fremragende arbejde, som er udført af vore læger. De har hermed åbnet mulighed for, at mennesker, hvem muligheden ellers var nægtet, kan leve videre. Der er grund til at nære dyb taknemlighed over for dem, der har udført dette arbejde.

Jeg synes, det er tilfredsstillende, at udvalget har fundet det hensigtsmæssigt i sine overvejelser at medinddrage spørgsmålet om udtagelse af væv m. v. fra levende donor, om anvendelse af lig i videnskabeligt øjemed og om hospitalsobduktioner. Jeg synes også, det er tilfredsstillende, at man således får en samlet lovgivning, og jeg føler mig overbevist om, at det lovforslag, der her er til behandling, vil støtte udviklingen.

Jeg har hæftet mig ved, at lovforslaget er et afbalanceret lovforslag og et klogt lovforslag. Vi har selvfølgelig stillet os selv to

spørgsmål ved behandlingen af det. For det første: giver dette lovforslag mulighed for, at lægerne kan arbejde videre på dette område, skabe ny landvinding og give nye muligheder for liv? Det tror jeg man må besvare positivt. Jeg tror, at disse muligheder foreligger i dette lovforslag.

Det andet spørgsmål, man må stille sig, er selvfølgelig spørgsmålet: hvilken sikkerhed giver det den enkelte borger i samfundet? Kan han føle sig tryk for, at hans opfattelse af disse spørgsmål vil blive respekteret? Jeg har hæftet mig ved, at man i § 3, som selvfølgelig er meget central i denne sammenhæng, går så vidt som til at sige, at man ikke vil skride til transplantation, blot det måtte antages, at afdøde ville have haft noget at indvende herimod.

Jeg skal i øvrigt nævne, at jeg deler fuldt ud den opfattelse, som kommer til udtryk i betænkningen, når det hedder, at det må anses for forsvarligt og rigtigt at tage udgangspunkt i en forudsætning om, at både afdøde selv og hans efterladte, om de havde lejlighed og tid til at overveje spørgsmålet i ro, ville sanktionere et sådant indgreb, men at denne forudsætning falder, så snart der er anledning til at formode, at den ikke er opfyldt. Jeg synes, det er kloge ord, og jeg synes, det er en rigtig måde at gribe dette an på.

Det er beklageligt, at vi først får betænkningen nu. Heri ligger ikke nogen anklage, for vi forstår, at der er udført et både dygtigt og godt arbejde, og vi er glade for, at det er gjort så grundigt. Men nu kommer der jo en sommer med 4 måneder, hvor lægerne kunne have bygget videre på de muligheder, der allerede foreligger, og på baggrund af den debat, der har været ført i landet, hvor læger, præster og andre i befolkningen har haft lejlighed til at udtale sig om de dybe principielle spørgsmål i dette forslag, føler jeg, at tiden er inde til, at vi nu må prøve at tage stilling. Jeg vil derfor med den dybe baggrund, at det her drejer sig om menneskeliv, både for dem, der skal hjælpes, men også, omend sekundært, for de pårørende, gerne sige så stærkt, som det er mig muligt, at jeg håber, folkettingen i denne sag vil være i stand til at arbejde hurtigt. Jeg håber, at vi i et udvalg kan få så meget oversigt over det område, vi her behandler, at det er muligt